

ಮಂಜುನಾಥ ಕುಲಕೊಪ್ಪದ

ಪ್ರಕೃತಿ ದೇವತೆ

■ ಮಹೇಶ್ವರ ಹುರುಕಡಿ ಬಾಚಿಗೊಂಡನಹಳ್ಳಿ

ಒಂದು ದಿನ ದೇವಲೋಕ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಎಂಬ ದೇವತೆಯಿದ್ದಳು. ಈ ದೇವತೆಯು ಒಂದು ದಿನ ಪುರುಸೋತ್ತಿದಾಗ ದೊಡ್ಡದಾದ ಮಣ್ಣಿನ ಗೋಳವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ, ಅದರೊಳಗೆ ಬೆಟ್ಟ, ಕಣಿವೆ, ನದಿ, ಸಮುದ್ರ, ಕಾಡು, ಮರುಭೂಮಿ, ಮಂಜು, ಮೋಡಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದಳು. ಒಂದಷ್ಟು ದಿನ ಹೀಗೆ ಇದ್ದ ಮಣ್ಣಿನ ಗೋಳವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಲು ವಿವಿಧ ಸಸ್ಯಗಳು, ಬಳ್ಳಿಗಳು, ಪ್ರಾಣಿ-ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಕೀಟಬೂಕ್ಕೀರಿಯಾಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದಳು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ದೇವತೆಗೆ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ 'ನೋಡಿ ನಿಮಗಲ್ಲಾ ನಾಳೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜೀವ ತುಂಬಿ, ಒಂದಿಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿಳಿವಳಿಕೆ ತುಂಬಿ ಮಣ್ಣಿನ ಗೋಳದೊಳಗೆ ಬಿಡುವೆ. ನೀವು ಅಲ್ಲೇ ಬಾಳಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿ ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರೆದಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದಳು.

ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳು ದೇವತೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ನಿದ್ದೆ ಹೋದವು. ಆದರೆ ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರ ನಿದ್ದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಯ ಬಳಿ ಇರುವ ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯನ ಕಣ್ಣು ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆರೆದು ಓದತೊಡಗಿದ ಮನುಷ್ಯ ಯಾವ ಯಾವ ಜೀವಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಆಯಸ್ಸು, ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ, ಎಷ್ಟು ನಿದ್ದೆ, ಏನು ಆಹಾರ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಆಯಸ್ಸು ಆಹಾರ ಬುದ್ಧಿ ನಿದ್ದೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದೇವತೆಯ ಮೇಲೆ ಅಸಹನೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಕಾರ ದೇವತೆ ಆತನಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಳು

ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಸಮನಾದ ಆಹಾರ ಆಯಸ್ಸು, ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಳು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ದುರಾಲೋಚನೆ ಮೂಡಿತು. ದೇವತೆ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ಮನುಷ್ಯನು ಅಲ್ಲಿರುವ ವಿವಿಧ ಶಿಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದುರಾಸೆ, ಕಪಟತನ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಮತ್ತರ ಮುಂತಾದ ಶಿಲೆಗಳಿದ್ದವು ಅವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಸ್ನೇಹ, ಸರಳತೆ, ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಮುಂತಾದ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಶಿಲೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಮನುಷ್ಯ ಮೊದಲು ಕೆಟ್ಟ ಗುಣಗಳ ಶಿಲೆಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಅಲ್ಪ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡನು.

ದೇವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಮಣ್ಣಿನ ಗೋಳದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಗಿ ಕೂತನು. ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ದೇವತೆಯು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಮಣ್ಣಿನ ಗೊಂಬೆಗಳಿಗೆ ಜೀವ ತುಂಬಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ, ಪ್ರೀತಿ, ಸಿಟ್ಟು, ಸ್ನೇಹ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಹದವಾಗಿ ತುಂಬಿ ಗೋಳದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟಳು. ಮನುಷ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದ ಮೋಸ ದೇವತೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ಆದರೂ ಸಹ ಶಿಕ್ಷಿಸದೇ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಇತ್ತ ಗೋಳದೊಳಗೆ ಜೀವನ ಆರಂಭಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯನು ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸತೊಡಗಿದನು. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಗೆದು ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಬಗೆದು ಗಿಡಮರ ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಸಿಗಿದು ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಕೃತ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸತೊಡಗಿದನು.

ಮನುಷ್ಯನ ವಿಕೃತ ಹಿಂಸೆಗೆ ನಲುಗಿದ ಇತರೆ

ಜೀವಿಗಳು ಗುಂಪಾಗಿ ದೇವತೆಯ ಬಳಿ ಮೊರೆ ಹೋದವು. 'ಪ್ರಕೃತಿ ದೇವತೆ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಜೀವಿ ನಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ಬದುಕಲು ಬಿಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸದಾ ನಮ್ಮ ಜೀವದ ಜೊತೆ ಚೆಲ್ಲಾಟವಾಡುತ್ತಾನೆ, ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಸಿದು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ವಸ್ತುಗಳಂತೆ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡು, ನಮ್ಮ ಜೀವ ಉಳಿಸು' ಎಂದು ದೇವತೆಯ ಬಳಿ ಮೊರೆ ಇಟ್ಟವು. ಆಗ ದೇವತೆಯು 'ನೋಡಿ ಜೀವಿಗಳೇ ಮನುಷ್ಯ ದುರ್ಗುಣಗಳು ತುಂಬಿದ್ದ ಶಿಲೆಗಳ ದ್ರವವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲು ಅವನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ತಾನಾಗಿಯೇ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸುಗುಣಗಳ ಶಿಲೆಗಳ ದ್ರವವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಆಗ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕ್ಷೇಮ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ತಾನೂ ನಾಶಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ' ಎಂದಳು. ದೇವತೆಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡ ಜೀವಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗೋಳದೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದವು. 'ಮನುಷ್ಯ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ನಿಸರ್ಗವನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಹೊರತು ಇತರೆ ಜೀವಿಗಳ ಬದುಕನ್ನು ನಾಶಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ದ್ವೇಷ, ಮತ್ತರ, ದುರಾಸೆ, ಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಿ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಸ್ನೇಹ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಸಹಬಾಳ್ವೆ, ಸರಳತನದಂತಹ ಸುಗುಣಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ನಾಶ ಖಂಡಿತ. ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ನಾಶವೂ ಖಂಡಿತ' ಎಂದು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡವು. ■